

ligningen ikke kan overdrages de communale Myndigheder, uden at der træffes Foranstaltninger, sigtende til at modvirke disses naturlige Tilbøielighed til at bevirke en saa lav Ansættelse som muligt af de til den enkelte Commune hørende Skattepligtige. Da den hertil sigtende Foranstaltning, at sammensætte Egningscommissionerne paa den i Lovudkastet foreslaaede Maade, maa erkjendes ikke at være tilstrækkelig, har Lovudkastet søgt at løse Opgaven ved at anvende et andet Middel ved Siden af det nævnte, nemlig en aarlig Fastsættelse af det mindste Beløb, hvortil Indtægten af en Tønde Hartkorn i hver Skattekreds kan ansættes. Udvalget skal ikke bestride Nødvendigheden af at benytte et Middel af den nævnte Art, under den ved Lovudkastet foreslaaede Mechanisme for Skatteansættelsen. Men det vil ikke kunne undgaae Opmærksomheden, at det foreslaaede Middel vil være forbundet med adskillige væsentlige Ulemper. Paa meget betydelige Dele af Skattebyerne, for Exempel Kjøbstadbeboerne, vil det slet ingen Anvendelse kunne finde, da disse ikke besidde Hartkorn, og der ikke er angivet Noget-somhelst, der kunde sættes i Stedet; der vil altsaa fattes fornøden Control med de Communer, hvor den overveiende Deel af de Skattepligtige have Indtægt af anden Kilde end Agerdyrking. Den i Marenes Løb værende Marsindtægt for Agerbrugerne vil efter Forslaget anslaaes i Forhold til Capitelstærterne, saaledes at de i det Aar, for hvilket der sættes en høj Capitelstærte, ville antages at have havt en stor Indtægt, men i det Aar, for hvilket Capitelstærten sættes lavt, en liden. Herved sees altsaa ganske bort fra Mængden af den producerede Afgrøde, saavel som fra flere andre vigtige Omstændigheder, der indvirke til at bestemme den aarlige Afverling i en Landeieendoms Overskud, og man vil saaledes næppe ad denne Vej kunne komme til en tilstrækkelig paalidelig Maalestof. Forslaget gaaer endvidere ud fra Forudsætningen om, at Hartkornet afgiver saa god en Maalestof for Jordens Production, at man indenfor Omfanget af et mindre District, f. Ex. en Folkethingkreds, i Almindelighed kan antage, at en Eiendoms Udbytte nogenlunde staaer i Forhold

til dens Hartkorn. Dette bør dog næppe opstilles som almeengyldigt; thi ikke alene udover den Dygtighed, hvormed den enkelte Agerdyrker driver sin Jord, den Capital, som han anvender paa Driften, og det Held, som han har med sig, en betydelig Indflydelse; men siden Matriculeringen blev gennemført, ere adskillige Foretagender blevne udførte, der have udøvet en meget forskjellig Indflydelse paa de forskjellige Landeieendomme i samme Folkethingkreds, og have bevirket, at Udbyttet af Eiendommene nu i langt mindre Grad staaer i Forhold til deres Hartkorn, end det gjorde for 50 Aar siden; Opdyrkelse af raa Jorder, Udydning af Skov, Udtørring af Søer, skadeligt Waads Afledning, Jordernes Mærkning og Draining, Indførelse af nye Culturmetoder, Forbedringer af Veie og flere andre Forholdsregler have været gennemførte i stort Omfang, men meget forskjelligt paa forskjellige Eiendomme, selv hvor disse ligge nær ved hinanden, og Aar for Aar ville de saaledes opstaaende Forskjelligheder tiltage, hvorved vil bevirket, at Lovens Grundregel for Indtægtsansættelsen vil blive mindre og mindre brugbar, jo længere Tiden bestaaer, og jo bedre Befolkningen lærer at forstaae den, hvilket jo er det Modstykke af, hvad der ved en Skattelov som den her foreliggende bør tilstræbes. Endnu skal bemærkes, at naar Lovforslaget fordrer Agerbrugerens og hans Families Fortjeneste ved Arbeide i eller Bestyrelse af Agerbruget særlig vurderet og tillagt Renten af Eiendommens Værdi i Handel og Wandel, for at udfinde den af samme flydende Indtægt, kan denne Rente under de nu her i Landet bestaaende Forhold ikke sættes saa høit som 6 pCt.

Udvalget vilde derfor ansee det for meget ønskeligt, om man kunde undgaae den i Lovudkastets § 13 opstillede Regel for Vurderingen af den Indtægt, der flyder af et Agerbrug. Man anser det heller ikke for umuligt at opnaae dette Formaal, uden at Finanzministeren mister den Garantii imod en for lav Indtægtsansættelse, som han ad denne Vej har søgt at opnaae. Hovedgarantien bør efter Udvalgets Mening søges i, at paa den ene Side Sovræraadene og i Kjøbstæderne Egningscommissionerne erholde en vel afgrændset, men virkelig